

İŞÇİ SINIFI HAREKETİ ASIL ŞİMDİ ZAYIFLAYACAK

Aydınlık Gazetesi, 26 Haziran 2011

Yıldırım Koç

İşçi sınıfı hareketini ne veya kim zayıflatır?

Yabancı ve yerlisiyle sermayedar sınıfın saldırıları, baskıları bir etmendir. Hele işsizlik artıyorsa, ekonomik kriz varsa, işten çıkarmalar yaygınlaşıyorsa, sorunlar artıyor demektir.

Ancak bu saldırılar işçi sınıfının yeni bir atağının zeminini de oluşturabilir. Kapitalizmin saldırısı, yeterli önderlik, örgütlülük, deneyim ve bilinç varsa, işçi sınıfının kapitalizme karşı mücadelesini yükseltebilir.

İşçi sınıfına hükümetler saldırabilir.

Çıkarılan kanunlarla, yönetmeliklerle, kararnamelerle, v.b. haklar kısıtlanabilir.

Ancak bu saldırı da püskürtülebilir.

Bu saldırıyı püskürtecek güç bugün yoksa, yarın elde edilir ve gereken yapılır.

Bazı sendikaların yönetimine sermayeyle uzlaşan, hükümetlerin emrine giren, yolsuzluklara batmış kişiler de gelebilir. Kasabın bıçağını yalayan gamsız öküzler çoğalabilir.

Sendikalar temel görevlerini yerine getirmede başarısız kalınca, bu kişiler de değiştirilir.

Ancak sermayedar sınıfın, emperyalistlerin, hükümetlerin saldırısını geriletmenin öncelikli önkoşulu, işçilerimizin sınıf kimliklerini veya aidiyetlerini ön plana geçirmeleridir.

1989 Bahar Eylemlerinde böyle olmuştu.

4-8 Ocak 1991 Madencilik yürüyüşü böyle bir anlayışla gerçekleşmişti.

2009 Aralık-2010 Mart Tekel Direnişi, sınıf kimliğinin öne çıkarılması sayesinde yaşanmıştı.

İşçiler arasında sınıf aidiyeti veya kimliği ön plandaysa ve hakimse, yaşanan yenilgiler çeşitli alanlardaki yetersizliklerin, yanlışların, deneyimsizliğin sonucudur. Bunlar aşılabılır.

Ancak eğer işçiler arasında sınıf kimliği ön planda değilse, ağacın kurdu kendindedir.

O zaman seyreyleyin siz gümbürtüyü.

Eğer işçiler etnik kimliklerini veya inanç kimliklerini ön plana alırlarsa, öyle bir bölünürler ki, birbirlerinin yüzüne bakacak halleri kalmadığı gibi, birbirlerine karşı kin ve nefretle dolarlar. Bu bölünme öyle siyasal bölünmeye de benzemez. Türkiye özellikle 1975-1980 döneminde siyasal bölünmelerin işçi sınıfı içindeki yansımalarının olumsuz sonuçlarını yaşamıştı. Etnik kimlik ve inanç aidiyeti ağır basarsa ve tahrik edilirse, ortaya çıkacak sonuç, 1975-1980 dönemini bile muhtl aratır.

İşçi sınıfını esas bu zayıflatır.

Osmanlı işçi sınıfı çok zayıftı. Onlardan Türkiye'ye kalan miras son derece azdır. Bunun en önemli nedenlerinden biri, Müslüman, Rum, Ermeni, Yahudi işçilerden oluşan işçi sınıfının önemli bir bölümünün etnik ve inanç kimliğini ön plana çıkarmasıydı. Rum işçilerin çoğu, Rum burjuvazisinin ve emperyalistlerin kuyruğuna takılarak, Osmanlı'ya karşı mücadele etti. Ermeni işçilerin çoğu da sınıf kimliğini geri planlara atarak, Ermeni burjuvazisinin ve emperyalistlerin kuyruğuna takıldı. En büyük bedeli de onlar ödedi. Rum ve Ermeni burjuvalar bu süreci en az zararla atlattı.

Aynı oyun yeniden gündemdedir.

Emperyalistler yine etnik kimliği öne çıkarttırarak, ulusumuzu da, işçi sınıfımızı da bölüyor.

Silahlı ve silahsızla Kürt milliyetçilerinin izlediği ve emperyalist güçler, toprak ağaları, şeyhler, aşiret reisleri ve hatta Türkiye'nin tekelci burjuvazisinin ("ver, kurtul!" diyen) bir bölümü tarafından desteklenen çizginin en büyük zararı, işçi sınıfıdır.

Sermayedar sınıfa ve emperyalistlere karşı ekmek, hak ve özgürlük mücadelesinde omuz omuza mücadele etmesi gerekenler, bu oyuna gelirlerse, Osmanlı işçi sınıfının son günlerine döneriz.

Demokrasiden ve özgürlükten söz ederken, emperyalistlerin köleliğine, toprak ağalarının, şeyhlerin ve aşiret reislerinin kulluğuna ve sermayenin ücretli köleliğine ses çıkarmayan bölücüler, tırmandırmaya çalıştıkları şiddetle, en büyük zararı Türkiye işçi sınıfına vermektedir.

İşçi sınıfımız asıl şimdi zayıflayacak, hak ve özgürlüklerine yönelik saldırılar karşısında daha da savunmasız bir konuma gerileyecektir.

En azından işçi sınıfına bu darbeyi indirenlerin yalanlarına kanmayın.